Dosarul nr.2-11263/2025
2-25075918-12-2-29052025-1

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

31.03.2026 mun.Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Centru,
Instanța de judecată în componența:
Preşedintele şedinţei, judecător Liudmila Holevițcaia,
Grefier Ana Maria Onica,

examinând în ședința de judecată publică cauza civilă intentată la acțiunea reclamantului Igor Hlopețchi împotriva pârâților Direcția de Poliție a mun.Chișinău, Inspectoratul General al Poliției, intervenienți accesorii: Ministerul Justiției al Republicii Moldova, agentul constatator Nicolae Cornescu, agentul constatator Nicolae Leahu privind repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

Reclamantul - Igor Hlopețchi, la data de 26.05.2025 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Direcția de Poliție a mun.Chișinău, Inspectoratul General al Poliției, intervenienți accesorii: Ministerul Justiției al Republicii Moldova, agentul constatator Nicolae Cornescu, agentul constatator Nicolae Leahu privind repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, formulând următoarele cerințe:

- constatarea faptului încălcării drepturilor lui Igor Hlopețchi, recunoscute de art.6 paragr.1 combinat 3 lit.a) și b) „dreptul la un proces echitabil", „dreptul la un tribunal legal constituit", „dreptul de a fi prezumat nevinovat"; art.17 „abuzul de drept"; prin aplicarea ilegală a amenzii contravenționale, anulată prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 02 mai 2024 și menținută de Curtea de Apel Centru la 04 aprilie 2025;
- compensarea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale agenților constatatori Leahu Nicolae și Cornescu Nicolae din cadrul SP-1 al IP Buiucani al DP mun. Chișinău, prin adjudecarea din contul Direcției de Poliție a mun.Chișinău în beneficiul lui Igor Hlopețchi a sumei de 50 000 (cincizeci mii) lei;
- a obliga Direcția de Poliție a mun.Chișinău, să aducă scuze oficiale în numele statului lui Igor Hlopețchi, prin publicarea textului pe pagina oficială a instituției;
- a încasa cheltuielile de judecată legate de prezentul proces;

În argumentarea acțiunii depuse, partea reclamantă a indicat că, în luna octombrie 2020 de către***** al SP-1 al IP Buiucani al DP mun.Chișinău Leahu Nicolae, instigat de ex-angajata SIS Savin Veronica, a fost intentat procesul contravențional în privința lui Igor Hlopețchi, în baza semnelor componenței de contravenție de la art.70 alin.(1) și (2) Cod contravențional.

În decizia agentului constatator, emisă de Nicolae Leahu, la instigarea ex-angajatei SIS Veronica Savin, primul a introdus cu bună-știință informații false și anume că „Deși Savin Ion a fost achitat, avocatul Igor Hlopețchi în plângerile sale l-a calomniat, spunând că a fost condamnat”.

Ulterior, după admiterea cererii de recuzare și reținerea în flagrant a cet.Nicolae Leahu, procesul contravențional, a fost preluat de către ex-șeful SP-1 al IP Buiucani Nicolae Leahu, care a dus până la capăt intenția criminală de tragere cu bună-știință la răspundere contravențională a unei persoane nevinovate și la 23 decembrie 2020 a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție care conținea date false, introduse cu bună știință în sensul art.332 alin.(1) Cod penal al Republicii Moldova.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 02 mai 2024, procesul verbal cu privire la contravenție din 23 decembrie 2020 întocmit în privința lu Igor Hlopețchi în baza art.70 afin.(1) și (2) Cod contravențional a fost anulat din motivul inexistenței faptei contravenționale.

Prin decizia Curții de Apel Centru din 04 aprilie 2025, recursul declarat de victimele Savin Ion, Savin Veronica și Savin Igor au fost respinse ca nefondate, cu menținerea soluției instanței de fond, fără modificări.

Astfel, reclamantul invocă că i-au fost încălcate următoarele drepturi recunoscute de Convenția Europeană: 1) Articolul 6 paragr.1 combinat cu art.3 lit.a) și b) din Convenție: orice persoană are dreptul la un tribunal imparțial legal constituit, dreptul de a fi prezumat nevinovat (...) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa; 2) Articolul 17 din Convenție: nicio dispoziție din prezenta Convenție nu poate fi interpretată ca autorizând unui stat, unui grup sau unui individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau libertăților recunoscute de prezenta Convenție, sau de a aduce limitări acestor drepturi și libertăți, decât cele prevăzute de această Convenție; 3) Articolul 3 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție: atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată sau când este acordată grațierea, pentru că un fapt nou sau recent descoperit dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în statul respectiv, cu excepția cazului în care se dovedește că nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut îi este imputabilă în tot sau în parte.

În aceste condiții, reieșind din natura acuzației în materie penală și anume învinuirea ilegală în săvârșirea unei fapte care anterior era inclusă în Legea penală, reclamantul se consideră îndreptățit să se adreseze cu o acțiune în justiție *ratio legis* în baza Legii nr.1545 din 25 februarie 1998.

Tot prin acțiunile ilicite ale agentului constatator reclamantului i-a fost cauzat și prejudiciu moral, manifestat prin incertitudini și neliniște, stări continue care au durat o perioadă îndelungată. Or, mai mult, acest „reprezentant al statului”, a dispus aplicarea amenzii judiciare și a continuat abuzurile de drept.

Conform art.53 alin.(2) al Constituției Republicii Moldova, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite de agenții statului.

Art.art.2007, 2036 alin.(3) Cod civil, statuează că prejudiciul cauzat persoanei fizice prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere, (...) se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanelor de răspundere ale organelor de ocrotire a normelor de drept.

În vederea asigurării unei protecții față de asemenea situații inechitabile, există o serie de

garanții legale, iar cele mai relevante acte normative care conțin aceste garanții sunt Codul civil și Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545 din 25 februarie 1998 (în continuare Legea nr.1545 din 25 februarie 1998).

Coroborând temeiurile de naștere a prejudiciului cauzat în rezultatul acțiunilor organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată, se poate deduce că cele prevăzute în art.art/2007, 2036 Cod civil sunt temeiuri generale, iar cele stabilite în art.3 alin.(l) al Legii nr.1545 din 25 februarie 1998 sunt temeiuri speciale.

Or, conform art.3 alin.(1) lit.a) al Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale amenzii de către agentul constatator.

Art.13 statuează că, prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decît instanța de judecată se repară de către aceste organe.

În această ordine de idei, reiterează că faptul aplicării ilegale a amenzii de către agentul constatator a fost constatat de către instanță și se bucură de puterea locrului judecat. Or, art.3 alin.(1) din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998 statuează exhaustiv condițiile în care este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice, în conformitate cu prevederile prezentei legi, însă nu este determinată aplicarea normei date de prezența unei condiții prevăzute la art.6 din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998.

Art.3 lit.a) din Legea nr.1545/1998 în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma supunerii la amenda.

Art.3 lit.c) și e) din Legea nr.1545/1998, care statuează expres că este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori (...) aplicării măsurii preventive, precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației. Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești.

Art.6. - Dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, (...) a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor (...).

Astfel, conform art.11 alin.(1) al Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare: a) gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă; b) caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată; c) rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei; d) durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată; e) natura dreptului personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei; f) suferințele fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice; g) măsura în care compensația bănească poate atenua suferințele fizice și psihice cauzate; h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenție.

Raportând cerințele fixate de legiuitor la circumstanțele speței se reține următoarele: reclamantul a fost subiectul unei acuzații în materie *sui genesis* penală; caracterul și gravitatea încălcărilor comise de organul de constatare este consemnată, inclusiv în cadrul legal

convențional. Rezonanța socială denotă un abuz în serviciu. Or, acesta a căzut pradă unui abuz de drept, fiind sancționat ilegal. Gradul suferințelor psihice este excesiv de înalt.

Conform art.13 alin.(1) din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998 repararea prejudiciului specificat la art.7 lit.a), c)- g) și în capitolul III se efectuează din contul organelor respective.

Direcția de Poliție a mun.Chișinău în componența căreia intră SP-1 al IP Buiucani, este o persoană juridică distinctă, cu buget și resurse financiare proprii. Astfel, Direcția de Poliție a mun. Chișinău, în calitate de comitent, răspunde pecuniar pentru faptele prepușilor săi - Leahu Nicolae și Cornescu Nicolae.

La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului. Informația de pe portalul instanțelor naționale indică o marjă de apreciere între 1000 și 10 0000 lei.

Menționează reclamantul că este avocat, recunoscut în mediul profesional, formator la Centrul de Instruire a Avocaților, vice-președinte al Partidului Politic Moldova Mare, autorul a peste 20 de publicații și cercetări științifice.

Rezonanța socială a sancționării avocatului, a lovit în prestigiul profesiei de avocat și în imaginea reclamantului, cazul fiind intens mediatizat, ceea ce denotă o întindere mai mare a prejudiciului.

Prin cererea de concretizare depusă de către reclamnatul Igor Hlopețchi la data de 28.10.2025 prin intermediul poștei electronice a instanței, înregistrată cu nr.04/1-1.2.-31541 (f.d.64-65), reclamantul menționează că în contextul, fluidizării practicii judiciare uniforme la nivelul Curții Supreme de Justiție(2ra-670/23; 2ra-530/23; 2ra-930/23), este indispensabilă atragerea în proces a Inspectoratului General al Politiei ca autoritate responsabilă, fiind angajatorul cet.Leahu Nicolae și Cornescu Nicolae. Astfel, concretizează acțiunea după cum urmează:

- constatarea faptului încălcării drepturilor lui Igor Hlopețchi, recunoscute de art.6 paragr.1 combinat 3 lit.a) și b) „dreptul la un proces echitabil", „dreptul la un tribunal legal constituit", „dreptul de a fi prezumat nevinovat"; art.17 „abuzul de drept"; prin intentarea ilegală a procesului contravențional de către Nicolae Leahu și aplicarea ilegală de către Nicolae Cornescu a amenzii contravenționale, anulată prin hotătârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 02 mai 2024 și menținută de Curtea de Apel Centru la 04 aprilie 2025;

- compensarea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale agenților constatatori Leahu Nicolae și Cornescu Nicolae din cadrul SP-1 al IP Buiucani al DP mun.Chișinău a IGP al MAI, prin adjudecarea în mod solidar din contul Inspectoratul General al Poliției și din contul Direcției de Poliție a mun. Chișinău în beneficiul lui Igor Hlopețchi a sumei de 50 000 (cincizeci mii) lei;

- obligarea Inspectoratului General al Poliției și Direcției de Poliție a mun.Chișinău, să aducă scuze oficiale în numele statului lui Igor Hlopețchi, prin publicarea textului pe pagina oficială a instituției.

În ședința de judecată, reclamantul Igor Hlopețchi a susținut acțiunea depusă în sensul formulat și a solicitat admiterea acesteia, reiterându-și argumentele expuse în scris.

Pârâtul – **Direcția de Politie a mun.Chișinău**, prin referința prezentată instanței(f.d.44-51) nu a recunoscut acțiunea reclamantului Igor Hlopețchi și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea poziției sale procesuale, pârâtul a invocat următoarele contraargumente:

Direcția de Politie a mun.Chișinău nu este de acord cu cererea de chemare în judecată înaintată de către Hlopețchi Igor și solicită respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată din motivele ce urmează: procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al Codului contravențional, al Codului de procedură penală în cazurile expres prevăzute de Codul contravențional, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte. Direcția de Poliție a mun.Chișinău, atrage atenția că, potrivit art.30 alin.(11) lit.c) Cod Contravențional, se consideră că nu a fost supus răspunderii contravenționale contravenientul: a) a cărui răspundere contravențională a fost înlăturată; b) care a executat integral sancțiunea; c) în a cărui privință procesul contravențional a încetat.

Astfel, consideră că reclamantul în mod eronat a apreciat că a fost tras la răspundere contravențională, în contextul în care procesul contravențional pornit în privința acestuia a fost încetat de către instanța de judecată.

În această ordine de idei, în cazul în care persoana se consideră lezată în drepturile sale, atunci: Persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul ... : ”să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudicial cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională (art.384 alin.(2) lit.u) Cod contravențional).

Dreptul prevăzut la alin.(2) lit.u) se oferă doar în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională (art.384 Cod contravențional).

În speța dată, nu există, nu se deține o decizie definitivă irevocabilă în privința agentului constatator, prin care s-ar fi constatat caracterul ilicit, la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție, în privința reclamantului Hlopețchi Igor, motiv din care și solicitarea dată este neîntemeiată.

Menționează că, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție constituie o modalitate legală de desfășurare a procesului contravențional, iar însăși pornirea procesului contravențional, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, recunoașterea persoanei în calitate de contravenient, reprezintă niște măsuri procesuale ce țin de procesul contravențional care nu încalcă în esență drepturile persoanei și nu cauzează prejudicii dacă nu sunt definitive și dacă nu dăunează iremediabil drepturile persoanei în privința căreia se întocmește procesul-verbal cu privire la contravenție.

Cu referire la circumstanțele cauzei concretizează că, la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenție, agentul constatator este obligat nemijlocit de a întreprinde toate măsurile prevăzute de Codul contravențional, din acest motiv, acestea nu pot fi calificate drept acțiuni ilicite, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă și iminentă, motiv din care nu pot fi reținute argumentele reclamantului precum că acțiunile agentului constatator ar fi cauzat un presupus prejudiciu.

Prin urmare, se va nota că, contravenția este definită prin natura sa ca una penală, or ca și infracțiunea, constituie fapta săvârșită cu vinovăție, însă cu un pericol social mai redus, care la fel este prevăzut de sancționare prin legea contravențională.

În cazul în care se constată caracterul ilicit al acțiunilor organului împuternicit cu examinarea cazurilor cu privire la contravenție, această circumstanță de fapt, se încadrează în Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25.02.1998.

Art.3 alin.(1) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile

ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr 1545 din 25.02.1998 stabilește obiectul reglementat, și anume, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Alin.(2) Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești.

Potrivit art.5 alin.(1) din Legea nr.1545/25.02.1998 cauzele cu privire la repararea prejudiciului material și moral se examinează în conformitate cu normele de procedură civilă în vigoare.

Conform art.6 din legea menționată supra, dreptul la reparare a prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art.313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

La caz nici o condiție din cele enumerate mai sus nu se regăsește în justificarea pretențiilor în fiecare caz în care se pretinde încasarea despăgubirilor materiale și morale cauzate prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează să existe și să fie întrunite cumulativ (minim o condiție) atât circumstanțele prevăzute de articolul 6 dreptul la repararea prejudiciului, cât și la art.3 cazurile de reparare a prejudiciului material și moral.

În acord cu prevederile art.2036 alin.(1) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Iar art.2037 alin.(1) Cod civil prevede că, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

Din analiza textului de lege enunțat, se reține că este susceptibil reparației prejudiciul moral cauzat prin atingerea adusă doar drepturilor personale nepatrimoniale, cât și în cazurile expres stabilite prin lege.

Drepturile personale nepatrimoniale sunt drepturi subiective fără conținut economic, strâns legat de persoana omului. Cu alte cuvinte, drepturile personale nepatrimoniale sunt acele drepturi, care sunt lipsite de conținut economic, nefiind susceptibile de evaluare bănească.

Din categoria drepturilor personale nepatrimoniale fac parte drepturile legate de existența și de integritatea fizică și morală a persoanei (dreptul la viață, sănătate și integritate corporală, dreptul la libertate, dreptul la secretul vieții private, la onoare, la reputație etc.) drepturile referitoare la elementele de identitate ale persoanei (dreptul la nume, dreptul la domiciliu etc.), drepturile privind creația intelectuală ca formă de exprimare a personalității (dreptul de autor, dreptul de inventator etc.).

Totodată, potrivit pct.25 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție al Republicii Moldova nr. 9 din 09.10.2006 „Cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral ”Instanțele de judecată care se pronunță asupra cuantumului compensației pentru prejudiciul moral, trebuie să reiasă nu doar din aprecierea subiectivă a părții vătămate, dar și din anumite date obiective, printre care și importanța vitală a drepturilor nepatrimoniale”.

Se relevă că legislația nu oferă o enumerare exhaustivă a modalităților de stabilire a cuantumului despăgubirii pentru prejudiciul moral cauzat. Prin urmare, stabilirea condițiilor reparării prejudiciului moral și a cuantumului sumei compensatorii pentru fiecare caz concret revine instanței de judecată, pornind de la circumstanțele individuale ale cauzei.

Consideră astfel că nu au fost prezentate probe pertinente și plauzibile, ce ar confirma cauzarea a unor suferințe psihice sau fizice. Argumentele invocate în susținerea acestei pretenții, fiind declarative.

Obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral trebuie să indice cine, în ce circumstanțe și în baza căror acțiuni/inacțiuni i-au cauzat suferințe morale (psihice) sau fizice și prin ce se manifestă acestea.

Faptul cauzării prejudiciului moral nu este probat de către reclamant, nefiind prezentat nici un înscris ce ar demonstra impactul negativ al întocmirii ”presupus ilegale” a procesului verbal cu privire la contravenție de către agentul constatator.

În aceeași ordine de idei, potrivit art.2022 Codul civil, se consideră că persoana a cauzat prejudiciul dacă el constituie consecința faptei acelei persoane ori consecința izvorului de pericol pentru care acea persoană răspunde conform legii.

Or, nu au fost prezentate careva înscrisuri medicale ce ar conține diagnosticul reclamantului ce poate fi considerat ca fiind o consecință a pretinselor acțiuni ilicite ale agentului constatator, admise la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție, care ulterior a fost anulat prin hotărârea instanței de judecată, în vederea identificării ulterioare a legăturii de cauzalitate dintre faptă și consecințe (stare de stres psihologic, suprasolicitare morală și tensiune emoționantă].

Conform art.121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar art.122 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova prevede că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Reclamantul nu a prezentat instanței de judecată probe, prin care ar fi demonstrată comiterea de către pârâți prin acțiune sau inacțiune a unei fapte prejudiciabile față de reclamant,

precum și a vinovăției pârâților în cauzarea prejudiciului reclamantului.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți-persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație; listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și orarul timpului aferent acestora.

Prin urmare, conchide că la aprecierea costurilor și cheltuielilor judiciare instanța de fond urmează să se conformeze celor două principii de bază, și anume: costurile și cheltuielile urmează a fi în modul corespunzător probate, de obicei prin documente de plată sau prin prezentarea descifrării pe ore a lucrului avocatului și tarife aplicabile. Cheltuielile trebuie să fie rezonabile ca cuantum (în special în materia de tarife percepute pentru onorariile avocaților) și necesare pentru proceduri în speță (nu se compensează sub nicio formă lucrul avocatului care nu are tangență directă la proces). Consideră suma onorariului pentru ”lucrul” care l-a efectuat reclamantul neîntemeiat și neprobat prin careva înscrisuri, în special ce ține de descifrarea pe ore a lucrului.

Totodată, reclamantul în cererea de chemare în judecată menționează că are studii în domeniul jurisprudenței, astfel acesta poate să-și apere drepturile și interesele legitime singur, fără angajarea a unui oarecare apărător.

Pentru determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă va mai ține cont de: complexitatea cauzei, noutatea și dificultatea întrebărilor juridice ridicată la speță; aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; rezultatul obținut, etc..

Astfel, consideră că instanța de judecată nu trebuie să-și formeze o idee preconceptă conform căreia orice acțiune înaintată în ordinea Legii nr.1545/1998 presupuneși întrunirea condițiilor legale și prin urmare – constatarea încălcării unui drept, ce implică în mod obligatoriu și existența unui prejudiciu.

Este necesar de stabilit prin probe pertinente și concludente, dacă a existat în mod veridic o întrunire a condițiilor legii și ulterior - existența unui prejudiciu. Contrar celor precizate, acest fapt manifestă, pe cale de consecință, un efect nociv, atât pentru societate cât și pentru cadrul legal, din motiv că se creează un precedent care cu trecerea timpului este tot mai greu de remediat.

În ședința de judecată din 28.10.2015, s-a prezentat reprezentantul pârâtului, Dumitraș Delia, împuternicită în baza procurii din 24.06.2025; ulterior, în ședința de judecată nu s-a prezentat și nu a comunicat instanței motivul lipsei. În temeiul art.206 alin.(3) Cod de procedură civilă, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa reprezentantului pârâtului.

Intervenientul accesoriu – **Ministerul Justiției al Republicii Moldova**, prin referința prezentată instanței(f.d.53-56) nu a recunoscut acțiunea reclamantului Igor Hlopețchi și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea poziției sale procesuale, a invocat următoarele: potrivit art.1 din Legea nr.1545/1998, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

În vederea stabilirii temeiniciei acțiunii, necesită a fi întrunite în mod expres cazurile

prevăzute la art.3 și art.6 din Legea nr.1545/1998. Astfel, pretențiile urmează să se încadreze inițial prin prisma art.3 din lege, în condițiile respectării cumulative și a prevederilor art.6 din Legea nr.1545/1998. Acest deziderat este confirmat în cauza Chirică Ruslan vs Ministerul Justiției (dosar nr. 2ra-1635/21), iar încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2021 indică expres: „Instanța de apel a reținut că pentru a fi întemeiate pretențiile de încasare a prejudiciului material și a celui moral în condițiile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în primul rând acestea trebuie să fie pasibile reparării prin prisma art.3 din lege, în condițiile respectării cumulative a dispozițiilor art.6 al aceleiași legi".

În acest sens, precizează că conform prevederilor art.6 din Legea menționată, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare, scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare, adoptării de către instanța judecătorească a hotărîrii cu privire la anularea arestului administrativ sau a muncii corecționale în legătură cu reabilitarea persoanei fizice, adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art.313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind înfăptuirea, în timpul procesului penal, a măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației.

De asemenea, potrivit prevederilor art.3 alin.(l) din aceiași Lege, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

În această ordine de idei, reieșind din conținutul dispozițiilor legale enunțate supra, precizează că, pentru angajarea răspunderii Statului în urma prejudiciul cauzat prin pretinsele acțiuni ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, sunt necesare unele condiții speciale, și anume existenta dreptului reclamantului de a solicita repararea prejudiciului. Or, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea Statului.

Prin urmare, coroborând normele legale citate mai sus cu circumstanțele de fapt și drept a prezentei spețe, remarcă că reclamantul nici nu posedă dreptul, prin prisma Legii nr.1545/1998, să solicite despăgubiri pecuniare, în condițiile în care reclamantul nu se regăsește în una din situațiile prevăzute de art.3 și 6 din Legea nr.1545.

Subsecvent, art.10 din Legea nr.1545/1998 indică că „dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6". Astfel, atestă neîntrunirea expresă a prevederilor art.3 și 6 din Legea nr.1545/1998, ceea ce indică asupra lipsei dreptului reclamantului de a solicita compensarea prejudiciului în baza legii indicate supra.

Revenind la subiectul condițiilor Legii nr.1545/1998, ulterior eventualei întrunirii a

prevederilor articolelor 3 și 6 din legea precitată (ceea ce nu s-a realizat), urmează a fi aplicate în mod exclusiv prevederile art.13 alin.(1): „prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decît instanța de judecată se repară de către aceste organe”. Respectiv, în eventualitatea întrunirii condițiilor Legii nr.1545/1998 (ceea ce nu se atestă), având în vedere art.13 alin.(1) din legea precitată, este inadmisibilă eventuala pretindere ulterioară a încasării oricăror sume pretinse, din contul bugetului de stat, în situația în care legea specială indică în mod expres faptul că prejudiciul, atât material, cât și moral, se repară din contul bugetelor organelor respective, ulterior stabilirii faptului întrunirii condițiilor art.3 și 6 din Legea nr.1545/1998.

Precizează că potrivit prevederilor art.384 alin.(2) lit.u) a Codului contravențional, „persoana în privința căreia a fost pornit proces contravențional este în drept să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională”. Iar potrivit alin.(3^1) a normei respective, dreptul prevăzut la alin.(2) lit.u) se oferă doar în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

Deduce că, dreptul persoanelor de recuperare a prejudiciului cauzat survine numai în cazul și perioada procesului contravențional, iar procesul contravențional a fost finalizat, fapt demonstrat prin hotărârile emise pe cauza contravențională.

Respectiv, deși reclamantul, în cadrul examinării cauzei contravenționale avea dreptul de a solicita recuperarea prejudiciului, din motive necunoscute nu a făcut-o. Potrivit art.2006 alin.(3) Cod civil, „obligația de reparare a prejudiciului nu se naște în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenție ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale”.

De asemenea, deși reclamantul susține că ilegal a fost atras la răspundere contravențională și respectiv - ilegal sancționat cu amendă contravențională, menționează că Legea nr.1545/1998 garantează repararea prejudiciului material și moral în cazurile în care persoana a fost ilegal arestată contravențional, reținută contravențional sau i s-a aplicat ilegal amenda contravențională de către instanța de judecată, or, în ședința de judecată s-a stabilit că amenda contravențională a fost aplicată de agentul constatator, ci nu de instanța de judecată.

Cu referire la solicitarea compensării prejudiciul moral, în cuantum de 50 000 lei, potrivit pct.25 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.9 din 9 octombrie 2006 cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, stabilește că, instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație atît aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cît și datele obiective care certifică acest fapt. Or, declarațiile reclamantului denotă o supraapreciere a circumstanțelor cauzei.

Unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că acel cuantum al despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor, nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor (cauza Cozimolici decizia Col.pen.lărg.CSJ din 26.12.2008, dos.nr.lra-1359/08).

În concluzie, reiterează poziția privind netemeinicia acțiunii, din considerentul aprecierii prezentei acțiuni ca o interpretare eronată a legii, în contextul în care nu se atestă întrunirea cumulativă a prevederilor articolelor 3 și 6 din Legea nr.1545/1998.

În ședința de judecată din 28.10.2025, s-a prezentat reprezentantul intervenientului

accesoriu, Pantea Daniel, împuternicit în baza procurii nr.50 din 29.05.2024; ulterior, însă în ședința de judecată nu s-a prezentat și nu a comunicat instanței motivul lipsei.

Intervenientul accesoriu – agentul constatator Cornescu Nicolae, prin referința prezentată instanței(f.d.58-62) nu a recunoscut acțiunea reclamantului Igor Hlopețchi și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea poziției sale procesuale, a invocat următoarele: Cornescu Nicolae consideră cererea de chemare în judecată depusă de reclamantul Hlopețchi Igor ca fiind vădit neîntemeiată, lipsită de suport probator și de fundament juridic, motiv pentru care solicită respingerea integrală a acesteia din motivele și temeiurile ce succed.

Potrivit cauzei contravenționale, la 23.12.2020, în exercitarea atribuțiilor ce serviciu, agentul constatator din cadrul Sectorului de Poliție nr.1 a Inspectoratului de Poliție Buiucani a Direcției de Poliție mun.Chișinău, Nicolae Cornescu a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr.MAI *****, în baza art.***** Cod contravențional, în privința lui Hlopețchi Igor ca urmare a comportamentului calomnios și denigrator manifestat sistematic în perioada 19.02.2020 - 16.10.2020 față de Savin Veronica, Savin Ion și Savin Igor. Astfel, Hlopețchi Igor aducea celor din urmă acuzații neprobate și nefondate de realizare a infracțiunilor grave și excepțional de grave, că sunt un ”clan cu tradiții penale” care au format o grupare organizată de răket, de preluare abuzivă a bunurilor altor persoane, escrocherie, de estorcare a mijloacelor financiare, persecutare, ingerință în activitatea organului de urmărire penală, divulgare și comercializare a informațiilor cu accesibilitate limitată.

La fel, în perioada vizată, Hlopețchi Igor afirma în mod repetat, atât în corespondența cu autoritățile publice, cât și în spațiul public, că Savin Igor ar fi un „penal condamnat la 8 ani de închisoare”, deși cunoștea că aceste afirmații sunt false și denigratoare. Potrivit deciziei definitive a Curții Supreme de Justiție, Savin Igor a fost achitat integral de toate acuzațiile penale, lipsind orice temei pentru susținerea unor astfel de acuzații. De asemenea, elucida că Savin Igor o ajută pe sora sa Savin Veronica în persecutarea și șantajarea acestuia, crearea stării de anxietate, frică și nesiguranță.

Subsidiar, Hlopețchi Igor a făcut afirmații defăimătoare și în privința lui Savin Ion, declarând că acesta ar fi „condamnat penal”, fără a furniza date concrete privind natura, temeiul juridic sau împrejurările respectivei condamnări. Prin această conduită, Hlopețchi Igor a încălcat în mod flagrant prevederile art.12 alin.(4) lit.c) din Legea nr.64/2010 privind libertatea de exprimare, care impun ca orice afirmație referitoare la existența unei condamnări penale să fie însoțită de temeiul de fapt și de drept al acesteia, indicarea actului de condamnare și menționarea explicită a eventualei amnistii sau reabilitări aplicate.

Suplimentar la acuzațiile menționate supra, Hlopețchi Igor a lansat public și în sesizările adresate autorităților o serie de acuzații extrem de grave și defăimătoare la adresa Veronicăi Savin, afirmând în mod repetat și fără niciun temei probatoriu că aceasta ar fi fost implicată în scurgerea de informații secrete, în crearea unor conjuncturi menite să favorizeze deposedarea unor persoane de mijloace financiare, precum și în obținerea de venituri necuvenite prin utilizarea funcției deținute în scopuri de îmbogățire personală și a unor terți, etc..

În documentarea cauzei, agentul constatator Nicolae Cornescu a audiat petiționarii/victimele care au prezentat un șir de plîngeri, sesizări, denunțuri în care Hlopețchi Igor le aducea învinuiri de divulgare a secretului de stat; scurgere de informații secrete; crearea unei grupări criminale organizate specializate în acte de escrocherie, deposedare de bunuri, intimidare, îmbogățire ilicită, ingerință în activitatea organelor de urmărire penală, organelor

procuraturii, judecătorilor; crearea problemelor membrilor familiei Hlopețchi și membrilor Uniunii Avocaților din Moldova; accesarea ilegală a datelor cu caracter personal; folosirea funcției întru obținerea și falsificarea probelor în privința lui Hlopețchi; intervenirea către Inspecția financiară pentru intimidarea avocatului; trafic de influentă; realizarea ilegală a măsurilor speciale de investigație; gestionarea din umbră de către Savin Veronica a mai multor agenți economici; conexiuni ale acesteia cu serviciile speciale străine care îi furnizează ilegal mijloace financiare în schimbul informațiilor clasificate, etc., care în consecință au fost respinse integral de organele de urmărire penală și organele procuraturii ca nefondate. Entitățile ce au examinat plîngerile lui Hlopețchi au menționat că, acesta nu a prezentat careva probe în susținerea învinuirilor aduse sau au sistat examinarea acestora cu neconfirmare.

De asemenea, agentul constatator a audiat martorii ***** și *****, ca urmare a faptului că în conținutul afirmațiilor calomnioase ale lui Hlopețchi Igor au fost formulate insinuări privind presupuse relații apropiate între persoanele menționate și dna Veronica Savin. Hlopețchi Igor a pretins, fără niciun suport probator, că aceștia ar fi beneficiari ai unor informații secrete furnizate de Veronica Savin, pe care le-ar comercializa ulterior în mod ilegal, atribuindu-le astfel implicarea într-un pretins circuit de divulgare și valorificare a datelor protejate de lege.

În același context, funcționarul Cornescu Nicolae a realizat demersuri către organele Procuraturii și către Serviciul de Informații și Securitate (SIS), solicitând oficial să i se comunice dacă numita Veronica Savin a fost vreodată implicată în activități de divulgare și/sau comercializare a informațiilor protejate prin lege, în sensul regimului juridic al informațiilor clasificate.

Nefiind de acord cu decizia de sancționare și cu procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr.MAI *****, Hlopețchi Igor a depus o contestație, care prin hotărîrea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 24.01.2022 a fost admisă, iar procesul contravențional încetat.

La 31.01.2022, hotărîrea din 24.01.2022 a fost contestată cu recurs. La 12.06.2023, prin decizia Curții de Apel Chișinău, a fost admis recursul declarat de Savin Veronica, s-a casat integral hotărârea Judecătoriei Chișinău(sediul Buiucani) din 24.01.2022, în cauza contravențională în privința lui Hlopețchi Igor în comiterea contravenției prevăzute de art.70 alin.alin.(1) și (2) Cod contravențional, cu dispunerea rejudecării cauzei în prima instanță, de către un alt complet de judecată. În motivarea deciziei, judecătorii Curții de Apel Chișinău au conchis că instanța de fond a ignorat și nu a dat o apreciere clară probelor prezentate la materiale cauzei.

La 02.05.2025, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a dispus admiterea contestației și încetarea procesului contravențional, decizie ulterior menținută și de Curtea de Apel Centru.

Potrivit art.1 din Legea nr.1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

În conformitate cu prevederile art. 2 al aceleiași legi, prin ”acțiuni ilicite” se înțelege, acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată,

manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Art.3 alin.(1) din Legea nr.145 din 25.02.1998 denotă că, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul com unității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată: e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Conform art.6 din Legea nr.1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărîrii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

Potrivit art.10 din Legea nr.145 din 25.02.1998, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art.6.

Art.2007 alin.(1) din Codul civil menționează tranșant că, prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea; b) aplicare ilegală, în calitate de sancțiune contravențională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunității; c) acțiuni sau inacțiuni care au dus, după caz, la: constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăților fundamentale ale unei persoane și dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia; pronunțarea unei hotărâri de către o instanță judecătorească națională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

Avînd în vedere cele expuse, conchide că Hlopețchi Igor a înaintat în instanța de judecată o acțiune cu privire la repararea prejudiciului moral, cauzat în urma acțiunilor ilegale a reprezentanților, agenților constatatori a Sectorului de Poliție nr. 1 a Inspectoratului de Poliție Buiucani, în esență solicitând constatarea încălcări drepturilor lui Hlopețchi Igor și compensarea din contul agenților constatatori Nicolae Leahu și Nicolae Cornescu, prin adjudecarea din cadrul Direcției de Poliție a mun. Chișinău în beneficiul lui Igor Hlopețchi a sumei de 50 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Reieșind din faptul că, temeiurile ce determină răspunderea statului sun: exhaustiv indicate la art.3 al Legii nr.1545/1998 în coroborare cu art.6 al acesteia. pretențiile reclamantului Hlopețchi Igor sunt nefondate, or dreptul la repararea prejudiciului apare în cazurile expres și exhaustiv expuse la art. 6 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Cu referire la alegațiile reclamantului Hlopețchi Igor, menționează că acesta nu a prezentat probe care să ateste acțiunile ilegale ale agenților constatatori, or întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție constituie o modalitate legală de desfășurare a procesului contravențional. Întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, recunoașterea persoanei în calitate de contravenient sunt măsuri procesuale care țin de procesul contravențional care nu încalcă în esență drepturi ale persoanei și nu cauzează prejudicii dacă nu sunt definitive și dacă nu vătămează iremediabil drepturile persoanei în privința căreia se întocmește procesul verbal cu privire la contravenție. Mai mult ca atît, agentul constatator, în momentul depistării comiterii unei contravenții este obligat, să întreprindă toate măsurile pentru curmarea contravenției sau posibilității săvârșirii unei noi contravenții, astfel, că aceste acțiuni nu pot fi considerate ilicite, întrucât îndeplinirea atribuțiilor este o îndatorire iminentă, ceea ce denotă că, agentul constatator nu putea cauza careva prejudicii reclamantului.

Totodată, prevederile art.l al Legii sus nominalizate, determină expres cine sunt subiecții faptului ilicit ce atrage răspunderea statului în baza acestei Legi, astfel încât răspunderea patrimonială a statului pentru repararea prejudiciului material și moral, poate surveni doar în cazul cauzării acestui prejudiciu prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, iar agenții constatatori care fac parte din organele de menținere a ordinii publice, nu sunt subiecți ai acestui raport juridic.

Potrivit art.6 din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998, dreptul la repararea prejudiciului poate fi exercitat numai în condițiile expres prevăzute de acest act normativ, respectiv în cazurile limitativ prevăzute de art.3 din aceeași lege.

În speță, însă, nu se regăsește niciuna dintre ipotezele legale care angajează răspunderea statului, ceea ce determină inexistența unui temei juridic pentru admiterea pretențiilor reclamantului.

În aceste condiții, simpla anulare a actului contravențional în privința lui Hlopețchi Igor nu este, prin el însăși, de natură să atragă răspunderea patrimonială a statului, în absența unei dispoziții legale exprese sau a unei circumstanțe excepționale care să justifice aplicarea răspunderii obiective, în temeiul legislației în vigoare.

Astfel, consideră neîntemeiate și nefondate alegațiile reclamantului, or acțiunile agentului constatator sunt apreciate ca fiind legale și întemeiate, fapt ce exclude răspunderea patrimonială a statului în astfel de cazuri, deoarece actul judecătoresc nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care vina este dovedită printr-o sentință.

Totodată, din hotărârea emisă în cauza contravențională nu se constată condiția obligatorie stipulată de prevederile art.384 alin.(3) Cod contravențional și anume, nu a fost constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

Instanța de judecată care a examinat cauza contravențională nu a determinat și nu a constatat fapte de încălcare a legalității și a drepturilor omului. Se repară doar prejudiciul care este consecința directă a faptei ilicite, or în corespundere cu prevederile art.118 alin.(l) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu prevede altfel, iar simplu dezacord al

reclamantului cu actul emis de agenții constatatori, nu este suficient pentru a-1 considera ilegal sau pentru antrenarea răspunderii Statului.

Astfel, consideră că Hlopețchi Igor nu poate pretinde repararea prejudiciului în temeiul art. 6 lit. a) din Legea nr.1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, întrucât pretențiile invocate de acesta nu se circumscriu domeniului de aplicare al legii menționate.

Reiterează că, agentul constatator, în momentul depistării comiterii unei contravenții este obligat atât de Codul contravențional, cît și de Hotărârea Guvernului nr.629 din 08 august 2017 „Pentru aprobarea Codului de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne,, să întreprindă toate măsurile pentru curmarea contravenției sau posibilității săvârșirii unei noi contravenții, astfel că aceste acțiuni nu pot fi considerate ilicite, întrucât îndeplinirea atribuțiilor de serviciu este o îndatorire iminentă, ceea ce denotă că, agentul constatator nu putea cauza prejudicii reclamantului. Astfel, în sensul prevederilor enunțate rezultă expres că pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat în urma contravenții administrative, sunt necesare unele condiții speciale, care în speță nu se atestă.

Mai mult ca atât, reclamantul nu a prezentat careva probe concludente, pertinente, utile și veridice prin care să convingă un observator obiectiv că prin acțiunile sau inacțiunile pârâților i s-a pricinuit careva suferințe sau prejudicii, or, toate argumentele invocate întru motivarea pretenției de încasare a prejudiciului moral, poartă un caracter declarativ, formal, fără a dispune de careva suport probatoriu și legal. Sarcina probării prejudiciului moral necesită a fi pusă pe seama reclamantului și se apreciază individual pentru fiecare caz, luându-se în considerație argumentele ambelor părți în proces.

În acest context, subliniază că, pe parcursul examinării prezentei cauze contravenționale, agenții constatatori Leahu Nicolae și Cornescu Nicolae au fost supuși unui comportament abuziv și ostil din partea lui Hlopețchi Igor, care a formulat în mod repetat sesizări, plângeri și denunțuri către organele de procuratură, conținând informații false si defăimătoare. Astfel, în urma demersurilor sale, agentul constatator Leahu Nicolae a fost denunțat în mod nefondat pentru pretinse fapte de falsificare a actelor oficiale. În cursul verificărilor efectuate, expertiza grafoscopică realizată de Centrul Național de Expertize Judiciare (CNEJ) a confirmat că înscrisurile incriminate au fost realizate de către însuși Hlopețchi Igor, prin tehnica deghizării grafice, ceea ce demonstrează intenția clară de inducere în eroare a autorităților și compromitere a funcționarului public. Totodată, în cadrul examinării aceleiași cauze, Hlopețchi Igor a făcut apel la influența personală a tatălui său, fost șef adjunct de inspectorat, încercând să exercite presiuni asupra agentului constatator Cornescu Nicolae. Într-un alt incident, acesta a apelat numărul de urgență 112 pentru a comunica informații false despre același agent, iar la sosirea echipajului operativ, a refuzat să ofere explicații și a părăsit grăbit incinta sectorului de poliție.

Aceste fapte conturează un comportament abuziv și obstrucționist, menit să intimideze agenții constatatori și să perturbe desfășurarea legală a procedurii contravenționale, ceea ce trebuie analizat în mod corespunzător în contextul evaluării credibilității părților și a veridicității afirmațiilor formulate de Hlopețchi Igor.

În ședințele de judecată, Cornescu Nicolae, nu s-a prezentat, fiind citat.

Intervenientul accesoriu – agentul constatator Nicolae Leahu, nu a depus referință și nu s-a prezentat în ședințele de judecată fixate pe caz.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând acțiunea reclamantului Hlopețchi Igor, studiind referințele pârâtului Direcția de Politie a mun.Chișinău, intervenientului accesoriu, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și intervenientului accesoriu Nicolae Cornescu, ascultând în cadrul dezbaterilor judiciare explicații reclamantului, cercetând probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor în coraport cu normele legale aplicabile speței, instanța de judecată a ajuns la concluzia că acțiunea reclamantului Igor Hlopețchi împotriva pârâților Direcția de Poliție a mun.Chișinău, Inspectoratul General al Poliției, intervenienți accesorii: Ministerul Justiției al Republicii Moldova, agentul constatator Nicolae Cornescu, agentul constatator Nicolae Leahu privind repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, este întemeiată și pasibilă de admis parțial, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.118 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi applicate.

Conform art.121 și art.122 alin (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului. Circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În conformitate cu art.130 alin. (1)-(4), art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluționarea cauzei.

Cercetarea stării de fapt denotă următoarele:

Potrivit materialelor dosarului rezultă că, prin decizia agentului constatator al IP Buiucani al DP mun.Chișinău - Cornescu Nicolae din 23.12.2020, Igor Hlopețchi a fost tras la răspundere contravențională și sancționat conform art.70 alin.(1), (2) Cod contravențional cu amendă în mărime de 140 unități convenționale, pentru faptul că, în perioada din 19.02.2020 - 16.10.2020, potrivit sesizărilor, plângerilor, cererilor de chemare în judecată, totodată în cadrul procesului de audiere în Sectorul de Poliție Buiucani, a declarat cu buna știință informație calomnioasă ce nu corespunde adevărului despre Savin Veronica, Savin Ion și Savin Igor, exprimate prin faptul, că sunt condamnați și fac parte din grup criminal, inclusiv i se aduc învinuiri în săvârșirea diverselor infracțiuni, înjosindu-le onoarea și demnitatea.

La data de 24.12.2020, Igor Hlopețchi a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr.***** din 23.12.2020 și deciziei agentului constatator prin care i-a fost aplicată sancțiunea amenzii în mărime de 140 unități convenționale pentru comiterea contravenției prevăzute de art.70 alin.(1), (2) Cod contravențional, solicitând anularea acestora și încetarea procesului contravențional.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani nr.***** din 02.05.2024, instanța de judecată a admis contestația depusă de Igor Hlopețchi și a încetat procesul contravențional pornit în privința lui Igor Hlopețchi, pentru săvârșirea faptei contravenționale prevăzute de art.70 alin.(l)-(2) din Codul contravențional, pe motiv că nu există faptul contravenției(f.d.7-30).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Centru nr.***** din 04.04.2025, s-a respins ca nefondat recursul comun declarat de către Savin Ion, Savin Igor, Savin Veronica și s-a menținut fără modificări hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 02.05.2024(f.d.31-33, verso).

Instanța de judecată subliniază că, soluția instanței de judecată de încetare a procesului contravențional a fost justificată prin faptul că, nu a fost constatat faptul că Hlopețchi Igor, a distribuit careva informații defăimătoare relatate public, îndreptate către public sau către reacția publicului, un spațiu care poate fi accesat, în principiu, de către orice persoană, în mod liber, oricând și în orice circumstanță, prin diferite mijloace, astfel acțiunile lui Igor Hlopețchi nu întrunesc elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art.70 alin.(1), (2) Cod penal. Iar de către agentul constatator nu au fost prezentat probe administrate în confirmarea vinovăției contravenientului, unica probă prezentată instanței fiind însăși procesul-verbal cu privire la contravenție și declarațiile victimei, iar potrivit constatărilor CEDO în cauza Anghel contra României - prezumția de legalitate și adevăr a procesului-verbal cu privire la contravenție este lipsită de rezonabilitate și plasează contravenientul într-o situație defavorabilă în comparație cu agentul statului, motive în temeiul cărora instanța de judecată a concluzionat de înceta procesul contravențional, constatând lipsa în acțiunile contestatorului a faptului contravenției.

Ulterior, reclamantul a depus prezenta acțiune prin care a solicitat constatarea faptului încălcării drepturilor lui Igor Hlopețchi, recunoscute de art.6 paragr.1 combinat 3 lit.a) și b) „dreptul la un proces echitabil", „dreptul la un tribunal legal constituit", „dreptul de a fi prezumat nevinovat"; art.17 „abuzul de drept"; prin intentarea ilegală a procesului contravențional de către Nicolae Leahu și aplicarea ilegală de către Nicolae Cornescu a amenzii contravenționale, anulată prin hotătârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 02 mai 2024 și menținută de Curtea de Apel Centru la 04 aprilie 2025; compensarea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale agenților constatatori Leahu Nicolae și Cornescu Nicolae din cadrul SP-1 al IP Buiucani al DP mun. Chișinău a IGP al MAI, prin adjudecarea în mod solidar din contul Inspectoratul General al Poliției și din contul Direcției de Poliție a mun. Chișinău în beneficiul lui Igor Hlopețchi a sumei de 50 000 lei și a obliga Inspectoratul General al Poliției și Direcția de Poliție a mun. Chișinău, să aducă scuze oficiale în numele statului lui Igor Hlopețchi, prin publicarea textului pe pagina oficială a instituției.

Potrivit art.3 alin.(1) din Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 „privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești", În conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de

investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare. (2) Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcţie de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură şi din instanţele judecătoreşti.

Art.7 din Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 „privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești" prevede că în cazurile menţionate la art.3, persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: a) salariul şi alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existenţă, de care a fost privată în urma acţiunilor ilicite; b) pensia sau indemnizaţia a cărei plată a fost sistată ca urmare a arestului ilegal şi ţinerii sub arest; c) averea (inclusiv depunerile băneşti şi dobînzile aferente, obligaţiile împrumuturilor de stat şi cîştigurile aferente) confiscată ori trecută în venitul statului de către instanţa judecătorească sau ridicată de organul de urmărire penală, precum şi averea sechestrată; d) amenzile percepute ca urmare a executării sentinţei judiciare şi cheltuielile de judecată suportate de persoana fizică în legătură cu acţiunile ilicite; e) sumele plătite de ea pentru asistenţa juridică; f) cheltuielile pentru tratamentul ei, tratament determinat de aplicarea faţă de aceasta a unor acţiuni ilicite (a maltratării); g) cheltuielile efectuate în legătură cu chemările în organul de urmărire penală, organul procuraturii sau în instanţa judecătorească.

La fel, conform art.10 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti nr.1545 din 25 februarie 1998, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea şi în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art.6.

Conform art. 6 Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti nr.1545 din 25 februarie 1998, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive şi irevocabile a sentinţei de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanţa judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravenţional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucţie, în condiţiile art.313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privinţa persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulităţii actelor sau acţiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigaţii.

Potrivit art.19 alin.(1) Cod civil, în condiţiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial şi nepatrimonial cauzat astfel. Art.(2) prevede că se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum şi profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat). (3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferinţele fizice şi psihice, precum şi diminuarea calităţii vieţii. În cazul vătămării sănătăţii, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacităţi a corpului uman (prejudiciu biologic).

Conform art.384 alin (2) din Codul contravențional, persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional are dreptul: lit. a) la apărare; lit.u) să ceară şi să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile sau inacţiunile ilicite ale autorităţii competente să constate contravenţia sau să soluţioneze cauza contravenţională. Alin.(3) prevede

că realizarea de către persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional a drepturilor sale ori renunţarea la realizarea acestor drepturi nu poate fi interpretată în detrimentul persoanei şi nu poate avea consecinţe nefavorabile pentru ea. Alin.(5) al aceluiași articol prevede că persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional are şi alte drepturi şi obligaţii prevăzute de prezentul cod.

Alin.(3^1) al art.384 Cod contravențional, statuează expres că, dreptul prevăzut la alin. (2) lit. u) se oferă doar în cazul în care prin hotărîre judecătorească definitivă sa constatat caracterul ilicit al acţiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenţia sau să soluţioneze cauza contravenţională.

Prevederile art.374 alin.(3) Cod contravențional indică că, procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Conform art.11 Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti nr.1545 din 25.02.1998, mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată în modul prevăzut de această lege. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luându-se în considerare: gravitatea infracţiunii de a cărei săvîrşire a fost învinuită persoana respectivă; caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată; rezonanţa pe care a avut-o în societate informaţia despre învinuirea persoanei; durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată; natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei; suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice; măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate; durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie.

Potrivit art.1998 alin.(1) și (2) Cod civil, (1) cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. (2) Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege

În continuare, instanța reține că potrivit art.12 alin.(1) din Legea nr.320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, Inspectoratul General al Poliţiei este unitatea centrală de administrare şi control a Poliţiei, cu statut de persoană juridică şi cu competenţă pe tot teritoriul Republicii Moldova.

Conform art.14 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.320 din 27 decembrie 2012, în vederea îndeplinirii atribuţiilor specifice Poliţiei, prin ordinul ministrului afacerilor interne, la propunerea şefului Inspectoratului General al Poliţiei, se înfiinţează subdiviziuni specializate. Subdiviziunile specializate sunt unităţi ale Poliţiei, cu competenţă pe întreg teritoriul Republicii Moldova, subordonate Inspectoratului General al Poliţiei şi instituite în funcţie de specificul unor domenii sau direcţii concrete de activitate. Prin ordinul ministrului afacerilor interne se înfiinţează subdiviziunea specializată a Poliţiei, care va avea calitatea de organ de urmărire penală.

Potrivit art.15 alin.(2) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.320 din 27 decembrie 2012, în Republica Moldova se instituie şi se organizează direcţii regionale de poliţie, care sunt unităţi ale Poliţiei cu personalitate juridică. Instituirea direcţiilor în cauză se stabileşte şi se aprobă de către Guvern.

În conformitate cu pct.2 și 3 din Regulamentul privind organizarea şi funcționarea Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.547 din 12 noiembrie 2019, Inspectoratul General al Poliției (în continuare – Inspectorat) este autoritatea administrativă din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, care asigură, în condiţiile legii, implementarea politicilor statului în domeniul menţinerii, asigurării şi restabilirii ordinii şi securităţii publice, protecţia drepturilor şi intereselor legitime ale persoanei şi comunităţii, prevenirea, investigarea şi descoperirea infracţiunilor şi a contravenţiilor, înfăptuirea justiţiei, asistenţă populaţiei şi autorităţilor administraţiei publice locale. Inspectoratul reprezintă unitatea centrală de administrare şi control al Poliţiei, cu statut de persoană juridică de drept public, avînd competenţă pe întreg teritoriul Republicii Moldova, are sediul în municipiul Chişinău, dispune de ştampilă cu imaginea Stemei de Stat şi denumirea în limba de stat, precum şi de cont trezorerial şi alte atribute specifice, în modul stabilit.

Pe cale de consecință, instanța de judecată reiterează concluzia că, în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.13 alin.(1) din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998, care statuează că, repararea prejudiciului specificat la art.7 lit.a), c)-g) şi în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul cînd prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreţinut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material şi moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenţionale de către alte organe decît instanţa de judecată se repară de către aceste organe.

Astfel, faptul aplicării ilegale a amenzii de către agentul constatator a fost constatat de către instanță și se bucură de puterea lucrului judecat.

Suplimentar, instanța notează faptul că eşecul actului de învinuire prin sine constituie o confirmare a încălcării drepturilor persoanei, comise de autorităţi faţă de cel tras la răspundere. Instanța reține că, Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din 04.11.1950 stabilește în Articolul 1 obligaţia de a respecta drepturile omului, iar Articolul 6 instituie dreptul la un proces echitabil. Acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, iar cuantumul despăgubirilor trebuie în aşa fel stabilit, încât să aibă efect compensatoriu şi nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor şi nici venituri nejustificative pentru victime.

Pornind de la faptul constatării încălcării dreptului reclamantului la un proces echitabil, de a nu fi tras la răspundere contravențională, lezarea dreptului la prezumția de nevinovăție, admise prin sancționarea acestuia, instanța ajunge la convingerea de a admite parțial pretenția privind încasarea prejudiciului moral.

Instanța notează că, cuantumul prejudiciului moral pretins de reclamant în mărime de 50 000 lei este unul exagerat, motiv pentru care va dispune micșorarea acestuia prin încasarea în mod solidar din contul Direcției de poliție a mun.Chișinău și Inspectoratului General al Poliției în folosul reclamantului Igor Hlopețchi prejudiciul moral în sumă de 10000 lei cu titlu de prejudiciu moral, această sumă fiind apreciată ca rezonabilă și echitabilă pentru prejudiciul moral suferit de reclamant.

Determinând suma prejudiciului moral, instanța de judecată subliniază că, procesul contravențional a fost intentat împotriva reclamantului, care este avocat, atentând astfel în mod inadmibili și asupra statutului de avocat, ceea ce justifică încasarea prejudiciului moral într-o sumă mai mare, de 10 000 lei.

Cu privire la pretenția privind obligarea Inspectoratul General al Poliției și Direcția de Poliție a mun.Chișinău, să aducă scuze oficiale în numele statului lui Igor Hlopețchi, prin

publicarea textului pe pagina oficială a instituției, instanța de judecată conchide asupra caracterului neîntemeiat al acțiunii în această partea. Or, potrivit art.12 alin.(1) al Legii 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior aduce scuze oficiale în numele statului persoanei care a fost supusă neîntemeiat urmăririi penale. Conform alin.(2) al aceluiași articol, scuzele oficiale ale procurorului se aduc în cazul: a) scoaterii integrale a persoanei de sub urmărire penală; b) încetării urmăririi penale în cazurile prevăzute la art.275 pct.7) şi 8) şi art.285 alin.(2) pct.2) din Codul de procedură penală; c) devenirii definitive şi irevocabile a sentinţei de achitare. Iar, conform alin.(3) al aceluiași articol, procurorul prezintă scuzele oficiale, în formă scrisă, victimei acțiunilor ilicite sau rudelor apropiate ale acesteia. La solicitarea victimei, scuzele oficiale se difuzează prin aceleași mijloace de informare în masă prin care a fost difuzată informația despre învinuirea persoanei. Conform alin.(4) al articolului menționat, scuzele oficiale sânt aduse în termen de 15 zile de la data apariției dreptului la repararea prejudiciului. Prin urmare, având ca suport legal norma precitată a legii, instanța conchide că, cazul depus judecății nu cade sub incidența respectivelor norme, motiv pentru care urmează a fi respinsă acțiunea reclamantului în partea aducerii de scuze oficiale.

Conform art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei.

În conformitate cu art.94 alin.(1) din Codul de procedură civilă al RM, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Potrivit bonului de plată din 21.05.2025 anexat la materialele cauzei (f.d.2) se confirmă faptul achitării de către reclamant a taxei de timbru în sumă de 200 lei.

Astfel, judecătorul va dispune încasează în mod solidar din contul Direcției de poliție a mun.Chișinău și Inspectoratului General al Poliției în folosul reclamantului Igor Hlopețchi a cheltuielilor de judecată compuse din taxa de timbru în mărime de 200 lei.

În conformitate cu prevederile art.art.94, 238-241, 255 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Acțiunea reclamantului Igor Hlopețchi împotriva pârâților Direcția de Poliție a mun.Chișinău, Inspectoratul General al Poliției, intervenienți accesorii: Ministerul Justiției al Republicii Moldova, agentul constatator Nicolae Cornescu, agentul constatator Nicolae Leahu privind repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, se admite parțial.

Se constată încălcarea drepturilor reclamantului Igor Hlopețchi prin tragerea ilegală la răspundere contravențională în baza procesului-verbal cu privire la contravenție și deciziei agentului constatator nr.***** din 23.12.2020, ilegalitatea cărora a fost stabilită irevocabil prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 02.05.2024, menținută prin decizia Curții de Apel Centru din 04.04.2025 și se încasează în mod solidar din contul Direcției de poliție a mun.Chișinău și Inspectoratului General al Poliției în folosul reclamantului Igor Hlopețchi prejudiciul moral în sumă de 10000(zece mii) lei, precum și cheltuielile de judecată suportate în

sumă de 200(două sute) lei cu titlu de taxă de timbru.

În rest, acțiunea se respinge.

În temeiul art.255 Cod de procedură civilă, se stabilește termen pentru executarea benevolă a prezentei hotărâri judecătorești, de cel mult 15 zile de la rămânerea definitivă. Se explică că, după expirarea termenului de executare benevolă, creditorul poate solicita executarea silită în condiţiile Codului de executare.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Judecător Liudmila Holevițcaia